

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 16 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarohie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoi.
Numele singuratică 5 cr. se vînd la „Institutul Tipografic” și la
„Prăvălia industrișilor români din Sibiu” (Strada Cisnădiei Nr. 27).

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Acțiune.

Sărbările milleniului se apropie; deja numărăm numai cu săptămânile timpul, care ne desparte de ele.

Nu trebuie să mai stăruim mult asupra importanței acestor sărbări; trebuie însă să ne întrebăm neconștient: cum ne găsește milleniul? ce facem noi în această împrejurare? și ce s'ar cuveni să facem?

Națiunea maghiară va afirma în fața lumii existența sa millenară în Europa; și cu milioanele ce s'au votat din tesaurul public va căuta să dea lumii străine impresia deservitei sale europenizări.

Într'un gând, într'o tendență, toți oamenii marcanți ai Maghiarilor vor căuta, prin sărbările ce vor începe la Maiu, să răspândească pretutindenea ideea, că Maghiarii sunt un element de pace și de civilizație și că toate popoarele de sub „părinteasca” lor oblașuire mulțumesc providenței care li-a adus pe capul lor acum o mie de ani în câmpiile Panoniei.

Și lumea va fi în dreptul ei să creadă, că așa și este în realitate, când va vedea, pe de o parte, că Maghiarii, — într'o ireproșabilă armonie de circumstanțe, — sărbătoresc descălecarea lui Arpad, ear' pe de altă parte, că națiunile conlocuitoare în Ungaria dau dinarul lor la aceste sărbări maghiare și contribuiesc la splendoarea lor fără nici o rezervă și fără nici o protestare.

De aceea Maghiarii își dau toate ostentivitățile din lume, ca să producă în afară această impresie.

Dacă încercarea le reușește, ei vor fi tari și mari; o nouă epocă se va deschide înaintea lor; ear' prigonirile lor în contra celorlalte naționalități din Ungaria vor fi cu atât mai mari și „ideea” de a fabrica Maghiari din peatră seacă, — cu atât mai stăruitoare, cu cât descendenții lui Arpad vor putea afirma, prin sărbările lor, rolul lor civilizator, și prin tăcerea noastră, ori-cât de resignată ar fi, fericierea în care înotăm sub domina lor.

Dacă însă încercarea lor nu reușește, și dacă în concertul petrecerilor lor va răsună ca un puternic desacord vocea noastră, a naționalităților oprimate, mai mult decât în ori-ce altă ocaziune lumea întreagă va ști, că în Ungaria locuiesc și alte popoare, că aceste popoare alcătuiesc majoritatea locuitorilor din stat, că ele

fi suportă în cea mai însemnată măsură cheltuielile, că ele plătesc în cea mai mare parte până și sărbările millenare ale Maghiarilor, — dar' că aceste popoare sunt profund nemulțumite de soarta ce li-s'a creat în patrie și că ele protestează din toate puterile lor contra șovinismului „singurei naționalități alcătuitoare de stat”, contra abuzului de putere al clasei sale dirigente, contra politicii de oprimare și de persecuții, contra instituțiilor care constituiesc un atentat permanent la existența lor națională.

Cum vedem, dela ținuta și atitudinea noastră, a naționalităților din Ungaria, atrîm ori înălțarea, ori demascarea Maghiarilor și a politicii lor.

Maghiarii, cum am zis-o, își dau foarte bine seama de acest lucru; și de aceea, ei între ei, își string rîndurile, ca să fie uniți și tari, ear' în sinul celorlalte popoare caută să introducă desbinări și frământări lăuntrice, pentru-ca milleniul să le surprindă nepregătite, paralizate și incapabile de o acțiune serioasă.

Dar' tocmai de aceea, pe de altă parte, și datorită și răspunderii noastre e mai mare și mai grea.

O ocazie ca aceasta, când cei asupriți pot să-și spună cuvîntul și să protesteze din toate puterile lor contra asupritorilor, nu trebuie să fie trecut cu vederea și cu nepăsarea, — și aceasta cu atât mai mult, cu cât e atât de rară: la o mie de ani odată!

O acțiune se impune imperios naționalităților asuprite — și încă o acțiune mare, imponentă, memorabilă. O simplă protestare platonice, ori o atitudine de victime resignate nu poate să convină demnității lor.

Milleniul marchează o epocă în viața națiunii maghiare; epocală trebuie să fie și acțiunea prin care naționalitățile protestează contra celor-ce vor să le desființeze.

Lumea trebuie să știe odată, că în Ungaria e o stare de lucruri anormală; ea trebuie să știe, că pe când cele 5 milioane de Maghiari petrec și benchetuesc în haine de sărbătoare, cele 11 milioane de nemaghiari sunt profund nemulțumite și nu se pot bucura și nu pot lua parte la această sărbătoare și nu pot pune altă haină în aceste zile decât haina cernită, haina de doliu.

Lumea trebuie să știe, că liberalismul și constituționalismul în Ungaria sunt o imensă minciună, o colosală mistificare.

Lumea care va lua parte la sărbările milleniului trebuie să plece cu impresia stării reale a lucrurilor dela noi și nu cu impresii și cunoștințe false, nu cu legenda celui mai înalt liberalism și constituționalism, pe care Maghiarii vor căuta negreșit s'o acrediteze, nu cu credința rătăcită, că milioanele de nemaghiari din statul poliglot al Ungariei trăiesc ferice și mulțumite cu soarta ce li-s'a creat.

Lumea trebuie să știe într'un cuvînt, că statul Ungariei, de când hegemonia maghiară căuta să troneze și să prindă rădăcini, e cu deservire slăbănogit, — un putregiu în descompunere, fără nici o putere, fără nici un viitor.

Eată, ceea-ce naționalitățile nemaghiare sînt datorate istoriei și viitorului în acest moment, în interesul adevărului faptic, în interesul cunoașterii și răspîndirii sale, — în propriul lor interes:

Acțiune!

Noi, Români, pentru multe motive, sîntem cu deosebire datori să ne facem datoria și în această împrejurare.

Dar' cum ne găsește milleniul? Ce facem față de el?

Și ce s'ar cuveni să facem?

Eată întrebări, la care trebuie să ne gândim.

Baza guvernelor maghiare. „Alkotmány” scrie în numărul său de Duminecă: „Eată în ce se deosebește Ungaria de alte state civilizate. Fundamentul pozitiv al guvernelor, aici nu-l formează parlamentarismul curat, nici constituția, nici o politică cinstită, ci corupția, degenerarea totală a moravurilor sociale și politice, interesele murdare de partid, terorizarea brutală a oamenilor cinstiți, persecuțiunea a tot ce este patriotic, constituțional și creștin”.

Din parlamentul maghiar.

Ședința din 27 l. o.

La ordinea zilei este continuarea debaterii asupra bugetului de agricultură.

După o scurtă vorbire a lui Sporzon, care tractează asupra reconstrucțiunii pădurilor din Ungaria de Nord, vorbește Buja Novics, membru al partidului național și aprobat de cea mai mare parte a dispozițiilor luate de actualul ministru de agricultură. Cu toate acestea însă nu poate nega, că expozitul ministrului din ședința trecută a fost ici-colea destul de mare, așa bună-oră nu poate fi

pentru nime o consolare asigurarea ministrului, că și Germania, Franța și Anglia au a se lupta și ele cu miseria pe acest teren. Acolo sînt alte stări, — pe când Ungaria s'ar nimici în momentul când ar înceta a fi productivă în agricultură.

Instituțiunea ministerului expres pentru această branșă a fost viu salută din partea poporului maghiar, dar' multe nădejdi au suferit naufragiu, căci dacă va căuta astăzi cineva rezultate în chestiunile mari comerciale și vamale, nu va afla. Ba se poate afirma, că de când există un minister de agricultură de sine, împrejurările s'au înrăutățit. Despre activitatea ministrilor de agricultură de până acum s'ar putea exclama: *difficile est satiram non scribere*.

Guvernul nici-când n'a reclamat sfatul agricultorilor din țeară, când vorba era de a lucra ceva întru ridicarea și promovarea intereselor agriculturale. Nu voeste a-i imputa actualului ministru de acest resort altceva decît faptul, că aparține partidului liberal, ceea-ce în sine constituie impedimentul de a desvolta o activitate rodnică. Nu dubitează în bunăvoința lui Darányi, constată numai, că mâinile lui îi sînt legate prin interesele guvernului și ale partidului acestuia. Mai vorbește și despre regularea valutei.

Avînd în vedere actuala situație politică și agricultură, bugetul nu-l votează, dar' promite a sprîngi pe actualul ministru în toate tendințele sale cele bune.

După-ce Kullmann tractează asupra stărilor din comitatul Spiș rostește Makfalvay Géza o vorbire mai lungă, în care arată îndosebi rolul ce li-a avut Ungaria față de Austria în cele ale agriculturii. Ungaria a fost cunoscută ca o țeară foarte îmbelșugată de grâu și vite. Deja în stadiul primitiv al dezvoltării agriculturii a ajuns Ungaria pentru Austria o colonie potrivită de a fi exploatată, și de atare a fost privită și de către Curtea din Viena. De aci au rezultat apoi o serie de rele pentru Ungaria.

Sfatul agricultorilor din țeară nime n'a voit să-l asculte. Dacă în parlament a fost oare-cineva care să apere interesele proprii ale Ungariei, acela a fost imediat proscris ca primejios statului, ba a fost în câte un cas chiar și internat în ospiciu. Politica a avut totdeauna cele mai triste urmări pentru agricultura din Ungaria. Statistica dovedeste, că din legăturile economice cu alte state, Austria a tras cele mai mari foloase. Constituția Ungariei din 1867 și pactul economic nu este altceva decît un act de grație, prin

care Maghiarii își jertfesc interesele lor. Sperează, că actualul ministru va abandona toate tradițiile ministrilor de până acum și va deveni un conștient apărător al intereselor maghiare. Are încredere în actualul ministru, dar' bugetul nu-l votează din motiv, că n'are încredere față de politica întregului guvern.

După acestea mai vorbesc încă Veszter și Szalay, acest din urmă asupra regenerării viilor primejduite prin filoxeră.

Măne vom relata despre ultima ședință, ținută înaintea ferilor de Paști.

Lupta în comitate.

Congregațiunea comitatului Albei-infer.

— Raport special. —

Blaj, 29 Martie n.

Congregațiunea de primăvară a comitatului Alba-inferioară promitea să fie de interes, nu atât pentru obiectele ce aveau să fie dezbătute, cât mai mult pentru de a se vedea forțele de cari dispun Români după o luptă stăruitoare.

Cetitorii știu deja, cum cei din fruntea comitatului au nimicit patru alegeri, numai din cauză, că au reușit în acele Români. La a doua alegere, noi am picat în două cercuri, grație slăbiciunii noastre. Peste tot am putut reuși cu vre-o 20 membri noi.

Congregațiunea aceasta era prima ocaziune, la care trebuia să ne arătam rezultatul biruinței noastre. Partea dreaptă din sala comitatului, nu avea să mai fie ocupată de 5—7 Români, ca alte-dăți, ci de aproape 80.

Durere, prezenți au fost de abia 28 și și dintre aceștia, unul nici n'a stat de vorbă cu noi. De n'ar purta măcar numele unui ilustru bărbat românesc.

Și și acești puțin membri câți au fost de față, în mare parte au fost oameni de aceia, cari au adus adevărată jertfă cu venirea lor: profesori, preoți, învățători și economi, cari li-au părăsit slujba lor, și au negles datorințele oficiului lor, numai ca să nu absenteze de acolo, unde nu li permis să lipsim, dacă voim să facem ceva. Am subliniat ultimele cuvinte, pentru-ca să se știe, că dacă ne-am învoit să fim aleși membri municipali, numai ca să fim aleși, atunci ne-am permis o vanitate ordinară. Căci spre a ne pute treptat afirma în sus, datorință avem să lucrăm, și încă cu toată serioșitatea, mai înainte în afacerile comunale și municipale, pentru-că știindu-ne tari aci, ușor vom pute se căștigăm terenul, ce ne compete după dreptate.

FOITA „TRIBUNEI”

D'a baba oarba.

Ala, bala,
Portocala,
Cioc, boc,
Treia la loc!— „N'ai se zici nimic acum, c'așa-i jocul,
„Leagă-ți ochii cât de bine:
„Sorții vrut-au, ș'apoi astăzi ai norocul,
„Ca să cadă tot pe tine!”Astfel zic în cor strengării, ce le place;
Dînsa șeade ca o roabă,
Dar', se miră biata fată, cum se face,
Că tot dînsa-i „baba oarbă!”S'a făcut, e întunec, doar' aude
Șapte risete 'nfundate;
Ea spre dînsii 'ntinde mîna; unui rîde
Și pe umere o bate!Se 'nvîrtește 'n loc să-l prindă, el se lasă
Pe călcăie ș'o tulsește
Și strengarul fugind iute pe sub masă,
Rîde de se prăpădește!Geaba caută prin colțuri; nu se simte,
E tăcere, casa-i mută;
Dar' de-odată sare unul, o cuprinde,
O ia 'n brațe ș'o sărută!Ea se scutură să scape, el n'o lasă
Ș'o sărută pe obraz;
Ear' copii de prin unghiuri, ce le pasă;
Dau din palme și fac haz!Fat-aruncă jos batista, vrea să plîngă;
„Lăcăjită-i foc și pară;
Rîd băieții, rîd cu poftă de se strîmbă
Și ti strigă: „fă-te eară!”

(„Vatra”).

H. Copoi.

Rămășițe din trecut.

În vremuri grele am trăit noi mai de mult; oamenii de astăzi au mai puține griji că nu se mai fac rebelii, povestea lelea Oniță, când era bine dispusă. E o bătrână respectabilă trecută prin multe necazuri și nenorociri ale vieții. Toate câte le-a suferit ea, pe alta de mult ar fi băgat o în groapă, dar' ea tot se mei ține binisor, par'că multe le pățanii o au oțelit. Ține studenții în curțir, căci cum spune, îi e urît să trăească numai singură. Dacă aude băieții, că fac larmă, crede că mai trăește în lume. Așa ședeam și noi mai mulți la dînsa în cortel, eram pare-că vre-o 5, toți dintr'un sat. Cel mai mare dintre noi ne era poruncitorul, și ceia-lăți 4, fiindcă eram toți aproape de o vîrstă, diferența între noi era de o clasă, eram supușii lui. De vream ori nu vream trebuia să-i ascultăm ordinele. Când se apuca de învîțat, noi trebuia să ascultăm, să fie liniște. Dacă voiam, puteam să învîțăm și noi. Și așa era bine. De răsvrît nu cutezam să ne răsvrîtim. Ne mîngăiam cu speranța, că avem să fim și noi odată mari.

Așa am trăit împreună mai mulți ani în casa lelei Oniță. Unul după altul am trecut prin clasele gimnasiale și am absolvat.

Cu dragoste ne aducem acum aminte de viața de atunci și când ne întîlnim, rar, unii cu alții, cu căta plăcere ne povestim pătăniile și suvenirile.

Dar' nu acestea au să fie subiectul acestei povestiri. O istorisire de a lelei Oniță de pe vremea „rebeliei din 48” mi-a rămas în minte.

Doamne, cum a mai fost și în 48, începea ea. Iarna aceea încă pare c'a lăsat-o Dumnezeu așa friguroasă, ca să pedepsească pe oameni, pentru-că s'a sculat unul asupra altuia. Era în postal Crăciunului când am ajuns Unguri pe aici. Toți oamenii li-au tăiat câte un purcel, dacă nu mai mult, pentru Crăciun. Când am prins de veste, că vin Ungurii și se apropie de sat am săpat, și noi o groapă în grădini. Acolo am ascuns cum am putut lada cu haine, ce nu puteam lua cu noi, niște bănișori ce avea bărbatul meu, D-zeu să-l ierte, și slănișuța și ce ne-a mai dat Dumnezeu. Am acoperit-o deasupra și ea să nu se cunoască unde-i groapa, am pus acolo o căpîță mare de paie. Cum am putut, cu copiii de mîna, am apucat la deal. Ungurii au intrat în sat. La sat nu li-a făcut nimic și s'au înecărit în casele noastre, așa cum le-am lăsat, mai goale, căci mai mulți săteni au fugit. La câteva zile, dacă am văzut cum e treaba, am venit înapoi la casele noastre. La noi în casă încă erau încurcări vreo 20 de Unguri, în casa dinainte era un căpitan de al lor de husari. De acela ascultau toți. Noi am venit și ne-am așezat frumos în casa dinapoi, nu ne făceau nimic. Ei își cântau de treaba lor, se duceau pe satele din împrejurime, aduceau de pe acolo boi, vaci, porci, găini. Aici apoi le tăiau, și da de mâncare la cătane.

Multă vreme am stat așa pe spatele noastre, dar' odată numai le-a sosit porunca să plece husarii către B. Era înserat și ei li-au fost hrănit bine caii. Ca să-i adape, se duceau la fântâna din piață. A fost o fântână nu departe de fântâna cea nouă de acum. Pe unde-i biserica cea nouă, erau case și piața nu ajunsese să fie așa mare

cum e astăzi. Biserica cea veche ați apucat-o și voi unde a fost cu clopotnița, căci numai mai au stricat-o. Păraiele, ce trec astăzi pe marginile drumului, atunci nu erau. Așa călăreții Ungurilor mergeau la adăpat la fântâna cu cumpenă în piață. În seara aceea au prins pe doi frați muți la fântână și li-au pus să le scoată apă. Era frig și atunci de se lipia mîna de ferul dela găleată. Bieții au scos la apă, cât au scos. S'au fost ostenit și ei dela o vreme, de nu mai puteau să scoată găleata din fântână. Cătanele tot strigau după ei, să toarne apa în halău și să scoată eară. Lor săracii le-au fost degerat acum mîinile, de nu mai puteau prinde găleata în mîna. Ce au scos ei, c'or apuca la fugă să scape de necazul, în care au picat. Dar' n'au mers departe săracii, de ei, că odată au fugit niște călăreți după dînsii și acolo le-au tăiat capul. Și pe locul acela le-a fost moartea bieților muți.

Doamne, cum nu-i bate Dumnezeu pe Unguri, de câte au mai făcut. Căta vreme au stat pe aici, erau tot cu zilele amănă. Ei între ei încă se certau și se sfădiau, de multe-ori se și apucau de cap, de credeai că au să se taie unul pe altul. De altă-dată mi-se spăriau copiii și începeau a sbiera. Așa am petrecut noi multe rele, căta vreme au stat pe aici. După-ce au auzit, că vine Muscanul, apoi au adus alt năzaz pe capul nostru, că au aprins satul dela un capăt până la celalt. Vedeai peste grădini departe, casele erau arse. Casa noastră a fost de piatră și li-a ars numai coperișul. Dela noi când te uitai pe fereastră vedeai până la munte. Biserica încă a ars, de atunci n'a mai avut turn, că li-au înghițit flăcările cu clopote cu tot. Din

tăciuni a mai rămas numai zidul de piatră. Turnul nu li-au mai clădit, fără au făcut o clopotniță, ce ați apucat-o și voi, acolo la o parte. Casele cele mîndre pe unde au fost comenzile grănițelor, școala cea împăratească din capătul din sus, curtea obîrștiului și toate, toate au ars. Acolo au ars și cărțile și scrisorile cu drepturile grănițelor, ce le-au căpătat dela Maria Teresia și dela alți împărați. Ungurii au știut bine, pe unde-s cărțile cu dreptățile noastre și lor le-au fost ciudă, că bărbății nostri țin cu împăratul și n'au vrut se țină cu ei. Pe unde au umblat numai răutate au lăsat pe urmele lor.

Șiți colo în jos la Vatra, unde-i casa aceea cu 2 cuie mari afară, pe țatra aceea au fost 2 frați, care au umblat în bătăile mai dinainte ale grănițelor. Ei știau cum trebuie să se poarte cătanele cu oamenii, dacă merg într'o țeară străină. Ei au spus la Unguri, că să nu se poarte așa cu bieții oameni, că și ei au fost cătane prin bătăi și știu cum au să umble cătanele. Dar' și pe ei săracii li-au dăruit de-auna, căpății de Unguri. Nu li-au lăsat să mai zică nici o vorbă.

Și câte de acestea vor mai fi făcut ei pe unde au umblat.

Așa ne povestea lelea Oniță de multele din vremurile bătrâne. Noi o ascultam cu dragoste. Ba câte-odată ne dam și noi aerul de a fi bătrâni, care știu să povestească: „de știu tu colo, din 48, unde am fost noi”.

Sibiu, Martie 1896.

Vion.

Advocații, — pretenții monopolisatori ai interesului și binelui poporului, au lipsit cu deservire, spre indignarea tuturor. Nu amintim de astă-dată nici un nume, dar o vom face și aceasta desigur la proxima ocazie.

Să trecem fus peste acestea, la desbaterele congregaționale.

Cele mai multe puncte din program erau raporturi de puțin interes.

În urma unei constatări precise la p. 7, în care se propune sistematizarea unui post de vice-archivar, Dr. Ioan Sâmpălean, și-a exprimat dorința, ca să se sistematizeze și un post de notar, care se conducea protocolul în limba românească, în care odată se mai conducea. „O așteptăm aceasta dela d-voastră“, a zis d-sa, „deși de fapt nu o putem pretinde, fiind siguri, că ne veți majora la votare. De nu o veți face însă de bunăvoie, sperăm se o câștigăm aceasta cu mulțimea noastră“.

La p. 11. Dr. Aug. Bunea în legătură cu raportul vice-comitetului, a arătat în un cas concret, cum oficialii subalterni calcă legea de naționalități, și se provoacă la casa când pretorul Brătche dela Zlatna, a refuzat scripta oficioasă a oficiului parohial gr.-ort. din Trempeole, sub falsul pretext, că fiind limba oficioasă exclusiv limba maghiară, îi retrimită scrisoarea spre traducere.

Când vorbitorul a citit rezoluția pretorului, mai multe voci au început a sbiera „helyes! igaz van! beszélni magyarral!“

„Ce voiti cu aprobări d-voastre? vreți doar să arătați că aprobați o ilegalitate, o sfruntată călcare a articolului de lege 44 din 1868?“ Nici o gură nu se mai căsca. Toți amuțiră. Bietul pretor, care era de față schimba fețe. E la loc să amintim aici, că îndată-ce cele câteva voci întrerupseră pe vorbitor, președintele sună clopoțelul spre ai aduce la ordine.

Vorbirea deamă și bine pronunțată a dlui Bunea, a fost ascultată cu viu interes din partea tuturor și a fost acoperită la sfârșit cu aclamațiunile Românilor. De multă vreme nu va fi răsunat în mica sală comitatensă atâtea glasuri românești!

Imediat după Dr. Bunea, s'a sculat Dr. Marcu și a atras atențiunea asupra stării deplorabile a drumurilor comunale, cari împiedecă pe bietul țeran să-și valorizeze produsele muncii sale.

Vorbirea prof. Marcu a înrunit aprobările tuturor.

La sfârșit vice-comitele, care se sculase să răspundă deja secretarului Bunea, a răspuns numai ultimului vorbitor.

Prin această întrelăsare, lucrul nu și-a pierdut importanța sa. Mai târziu vice-comitele aducându-și aminte de cele ce spusese Dr. Bunea, a mers la acesta și și-a notat numărul și datul rezoluțiunii. Și chiar și comitele suprem declarase în un cerc restrâns, că vorbirea a fost foarte obicinuită și vorbitorul a avut tot dreptul.

La punctul penultim, care se ocupă cu ținerea unei congregațiuni festive millenare, Români absentări demonstrativ, și hotărâră ca nici unul să nu iie parte la aceea ședință.

Atâtea, și încheiem cu dorința, că la proxima ocazie toți membrii își vor ține de cea mai strânsă datorință a lua parte la aceste adunări, spre a dovedi contrariilor nostri, că comitatul acesta în marea sa majoritate e românesc și caracterul acesta nu-i permis să fie desconsiderat.

Din România.

Aniversarea regatului. Joi în 26 Martie s'a sărbătorit aniversarea proclamării regatului român. La Te-Deumul slujit în biserica dela metropolie, au asistat: dl general Vlădescu din partea M. S. Regelui, dñii miniștri, corpul diplomatic, oficerii superiori din garnizoană și foații funcționari.

În tot timpul zilei au fost deschise la palat registrele de înscriere, ear' orașul peste tot a fost pavoasat.

Generalul Lahovary. Am anunțat la timp, că dl general Iacob Lahovary, eșise din armată anul trecut în urma neînțelegerilor cu guvernul actual. Acum dl general Iacob Lahovary a fost rechemat în activitate și dela 1 Aprilie și-se va încredința comanda diviziei din Buzău.

Corpurile legislative vor lua vacanță de Sâmbătă, 17 curent, până la 7 Aprilie inclusiv.

Dela frați la frați. În ședința dela 26 c. a senatului și camerei s'a comunicat răspunsul ducelui de Sermoneta, ministrul de externe al Italiei, prin care mulțumește parlamentului român pentru manifestarea simpatiei exprimate pentru Italia.

Orașe provinciale. Ministrul de interne a aprobat un împrumut de 200.000 lei cerut de comuna Corabia, pentru lucrări de asanare și înfrumusețare a orașului.

Fostul ministru de externe, dl Alex. Lahovary, s'a întors zilele acestea din străinătate. În trecerea sa prin Viena dl Alexandru Lahovary a vizitat pe contele Goluchowski, ministrul de externe al Austro-Ungariei, care l-a reținut Mercuri la dejun.

D'ale Academiei. Sesiunea Academiei române se va încheie Mercuri viitoare.

Septamăna viitoare se vor decerna premiile.

Marea proprietate în România.

I.

Ca și în timpurile eroice, când Românul căpăta boieria în virtul săbiei și obținea moșie dela domnitor pe prețul sângelui versat pentru a face zăgaz năvălirii dușmanului, pământul rodnic al României e cultivat în mare parte și azi tot cu mijloacele primitive de care se slujiau plășile întorși la cămin din luptele de toată ziua ce trebuiau să țină cu vrășmașii neamului, vrășmași, cari porniau cu urgie din toate punctele cardinale.

Tot junci piperniciți și opriți în desvoltare trăsc greoi și fără rost plugul imperfect, care abia sgărie pământul; tot porumb se seamănă în porumbiște, tot la samăluștră e nădejdea țăranului pentru a doua recoltă a rapiței, și tot dela Dumnezeu, a-tot-puternicul, se așteaptă udătura care să dea vlagă răsădului, se îmbărbăteze paui și se desvoalte spicul.

Cultură sistematică, rotațiune, irigație, instrumente perfecționate și o deaproape îngrijire a seminței sunt, din nenorocire, cuvinte cunoscute numai de teoreticieni. Țăranul, rezerva etnică a neamului românesc, ingenu și azi în lacul de sudoare ce-i pricinuesc zadarnica ciocănărie a bolovanului împetrit, care slujește de cuib porumbului înfipt în pământ secătuț.

Creșterea vitelor după date științifice — isvor nesecat de bogăție pentru națiunile agricole — e lucru cu totul necunoscut, afară de câteva ferme, unde străinii se umplu de bani vândând cu ochii. Iarba uscată de pe izlaurile fripte de arșița nemiloasă a unui soare tropical este hrana nefredutitoare a vitelor țăranului român și azi ca și pe vremea când bicul Fanariotului regula activitatea Românului. Tot apă verde și feartă din mlaștinele pestilențiale potolește — dacă potolește — setea tovarășilor de muncă și de suferință a țăranului; și tot coșarul strîmt și umed este adăpostul de iarnă al vitelor, care es numai cu pielea pe ele din nesfârșita campanie de muncă fără răgaz.

În așa condiții pământul blagoslovit al Țării-Românești slujește totuși de grănar și azi încă milioanele de suflete care îl locuiesc și tot pe atâtea milioane din împregiurimi — atât de roditor este petecul de pământ, pe care nu odată părinții nostri l-au frământat cu sângele lor.

Și dacă barem ceea-ce ne-am deprins a numi proprietate mare ar fi introdus mijloacele moderne pentru a reda pământului puterile supte, încă ar fi oare-cum o compensație și o bună pildă pentru nevoieșii, cari dela o palmă de pământ așteaptă, pentru un an întreg, hrana pentru ei, pentru copiii lor, pentru vitele lor și mai ales pentru nenumărat de multe lor lipitori. *)

Dar nu. Marile domenii ale bogățiilor și sforile meschine ale flămânzilor, care se guoesc de foame și de boală, sunt de-o potrivă maltratate. Cele dintău ca să dea repede tot ce pot să dea cele din urmă ca să dea ceea ce de mult nu mai pot da.

Icra pământului, cum se zice la țeară cu o puternică metaforă, și-o discută primarul și cele câteva mărmi ale satului.

Marea proprietate! Cuvântul acesta a fost odinioară plin și cu înțeles. Boierii sfetnicii de pe vremuri ai Hospodarilor, cari au stăpănit acest mănșos pământ jinduit și de prietenii falsi și de dușmanii declarați, posedau întinse latifundii peste care se rostogolia zile întregi pitoreasca căruță de postă până să le dea de hotar.

Și era belșug atunci. Azi afară de câteva excepțiuni onorabile — *rari nantes in gurgite vasto* — boierii, marii proprietari de odinioară, și-au tot îmbucătățit și dumițat moșiile, până-când au rămas unii proprietărași nebăgați în seamă alții săraci și cei mai mulți pe drumuri. Ear' în locul palanței de Români strîns legați de pământul țării s'a ridicat puhoiul de Jidani înstăriți și de două-ori primejdioși pentru

*) Cetitorii pentru a-și face în această privință o convingere mai așănă, binevoiesc a-și procura interesanta scrie intitulată *România agricolă*, de dl Dr. George Maior, profesor la școala de agricultură dela Herăstrău (lângă București).

țeară: primejdioși prin sentimentele lor cosmopolite și mai primejdioși prin puțința de a contribui cu banii lor la completa disoluțiune a moravurilor noastre, deja adânc vătiate de influența Grecilor, a Turcilor și a atâtor litfe, care ne-au tot supt în curgerea veacurilor.

E destul să amintesc, că în Moldova numai bogătașii Daniel, Meyerhofer, Weisen-grün, Theiler, Kosliner și Mendel Posner stăpănesc peste 20.000 hectare, ca să înțeleagă ori-care Român cât de fără nădejde de scăpare ne-a cuprins pecinginea jidovească.

Dacă pe lângă aceasta voui adăga, că aproape întreg comerțul și toată industria — multă-puțină, câtă avem — este exclusiv în mâna acestui neam de Shylock, își va face ori-cine o „bună“ idee de soarta viitoare a țării, pe care mărturisesc, că nu prea înțeleg de ce o numim a noastră.

În așa tristă situație se va pricepe ușor de ce socotesc mângăietor lucru, să vorbesc despre adevărații proprietari români și de ce, deși s'erac lipit pământului, vîd un spectacol înălțător de suflet în câmpiile întinse pe care se leagăna grațios holde stăpănite de cei de o lege și de o limbă cu mine.

În fruntea acestor fericiți, pe cari ursita și-a făcut de două-ori norocoși: norocoși, căci au avut dela cine moștenii, și norocoși căci au minte să păstreze și destoinicie să mărească zestrea părintească, se cade să așezăm pe dl George Gr. Cantacuzio, fostul president al Senatului conservator și cel mai mare proprietar funciar din România.

Moșiile Nabobului — cum și-se zice pe la noi acestui demn urmaș de Voievod — sunt mai numeroase și poate mai intime decât multe din principatele a căror întrupare la olaltă a născut Germania de azi.

Fără să mai vorbesc de altele — și sunt multe — aproape întreg județul Prahova este proprietate ohavnică a dlui George Gr. Cantacuzino.

Parcul dela Florești amintește, până în cele, mai mici amănunte, pe fermecătorul „*Parc aux cerfs*“ a celui mai fastuos regim al istoriei Franciei.

Exploatarea puțurilor de păcură din acel bogat ținut și diferitele industrii cu care se înfăptuiesc locuitorii vastului teritor pe care îl stăpănește fostul president al senatului român, pot ele singure, face obiectul unui articol special.

Puținul spațiu însă de care dispun îmi aduce aminte, că am abusat deja de ospitalitatea d-voastră.

Voiu continua într'un număr viitor, cu care privilegiu voiu vorbi și de domni Lazăr Niclescu-Voetineanu, George Sturdza Miclăușanu, fratele actualului prim-ministru al României, Teodor și Radu Văcărescu, Iancu Alexandrescu, Anastase Stoileanu, ministru de interne și Ioan Petcu, aproape singurii, cari împart cu dl G. Gr. Cantacuzino avantajele de a stăpâni imense porțiuni de pământ și grija de a le cultiva europenește.

București, Martie.

Ioan Russu-Abrudeanu.

Cronica politica.

(Tratat între monarchia noastră și Elveția). Tratatul de extradare încheiat între Austro-Ungaria și Elveția și despre a cărui ratificare pomenește depeșa noastră de Sâmbătă, cuprinde după „*Neue Zürcher Zeitung*“, următoarele stipulațiuni:

Extradarea persoanei curentate nu se va încuviința din motivul faptelor politice punibile; ea însă se va încuviința, fie că făptuitorul a pretextat și un motiv politic, dacă faptul, pentru care se cere extradarea, are caracterul precumpăsuitor de o crimă sau delict ordinar. Statul recercat pentru extradare, decide în casuri singuratiche după propria sa chibzuială, despre natura faptului punibil pe baza constatării faptului; el este îndreptățit, a cere dela statul care recercă extradarea, așternerea tuturor lămuririlor și dovezilor despre constatarea faptului. Dacă extradarea va fi încuviințată, nu este iertat ca extradatul să fie nici urmărit, nici pedepsit pentru vre-un motiv politic în statul, care a cerut extradarea. Dacă delictul politic este înălțuit cu delictul ordinar, tribunalele statelor contractante n'au voie să iie în considerare la aprecierea și condamnarea extradaților decât exclusiv delictul ordinar, pentru care extradarea a fost cerută și cu judecarea cărora sunt însărcinate. Faptele punibile, cu a căror judecare nu sunt însărcinate, aceste tribunale n'au deci să exerciteze nici un fel de înfrurire asupra pedepsei de pronunțat.

(*Rusia și chestiunea macedoneană*). Într'o corespondență din Petersburg publicată în „*Politische Correspondenz*“ se accentuează pe baza informațiilor demne de încredere, că Rusia nu pretinde în Bulgaria alte drepturi, decât cele-ce îi sunt garantate prin tratatul dela Berlin. În acest sens, guvernul rusesc nu numai că a dat comitetelor macedonene

sfaturi pacifice, dar' a făcut și pe guvernul bulgăresc să înțeleagă, că agentul diplomatic al Rusiei în Sofia, denumit cu ocazia trecerii lui Boris la ortodoxie, va fi rechemat în momentul când s'ar dovedi, că comitetele sus pomenite ar căpăta sprigin, fie pe față, fie pe ascuns, dela guvernul bulgar. Și consuliile ruse instituite acum în Bulgaria, vor primi îndrumări severe, a se mărgini exclusiv la păstrarea intereselor ce cad în resortul lor și nu le este iertat a se amesteca în nici un fel de acțiuni politice.

(*Egiptul și puterile mari*). Precum era lesne de prevăzut și Rusia a însărcinat pe reprezentantul ei, în comisiunea priveghetoare asupra datorii publice, să protesteze în contra cererii Engliterii de a și-se de acesteia din fondul de rezervă al datorii publice egiptiene, suma cerută de 500.000 livre sterline pentru expediția contra Mahdiștilor din Sudan, — precum zice ea, Englitera, spre a aduce astfel „o ușurare Italiei“, strîmtorați în fortăreața Kassala și a „salva interesele civilizațiunii europene“.

Comisia priveghetoare a și încuviințat suma cerută încă la 26 c. prin majoritatea voturilor date de reprezentanții celor patru puteri aliate și s'au împrietenite: Italia, Austro-Ungaria, Germania și Englitera; contra voturilor reprezentanților Franciei și Rusiei, cari au ridicat protest și neluându-se în nici o considerație au părăsit ședința. Deasemenea a protestat imediat pe cale telegrafică și sindicatul din Paris al creditorilor datorii publice egiptiene, făcând răspunsabil pe guvernul egiptian însuși și înaintând recurs contra deciziunii către tribunalul mixt din Cairo, tribunal compus din Europeni și Eghiptieni.

Ziarele franceze sunt, lucru firesc, foarte năcăjite și prevestesc frecări de neînțelatură în urma procedurii comisiunii.

Presa rusească nu vede în votul Germaniei pentru încuviințarea sumei cerute nici o abatere a politicii germane în folosul Engliterii, ci numai o dovadă despre fidelitatea sa de aliat al Italiei. Caracterul cavaleresc al împăratului german, zice „*Novoe Vremia*“ își găsește earăși expresie și în cazul acesta. Împăratul Wilhelm se istovia într'u a da dovezi aliatului său greu încercat, că nenorocirile militare ale Italiei n'au sgduit fidelitatea sa către aliat. Încuviințarea Germaniei între folosirea fondului de rezervă egiptean, s'a întemplat numai de aceea, fiindcă Germania crede, că Italia are trebuință de ajutorul Engliterii la Kassala. „În momentul însă, când împăratul Wilhelm va câștiga convingerea — zice foaia rusească, — că Italia nu poate trage nici un folos din expediția englezească la Sudan, Germania nu va întârzia, a se alipi Rusiei și Franciei, cari vîd în expediția sudaneză un pericol pentru Egipt și care ar pute periclita și coloniile germane din Sudul Africei“. Tot în asemenea sens se pronunță și ziarele „*Novosti*“ și „*Petersburgskia Viedomosti*“, care crede, că guvernul din Londra ar fi căpătat încuviințarea Germaniei numai fiindcă în Londra se pretexta drept motiv al expediției sudaneze: interesele Italiei.

Cât e de sinceră o astfel de motivare, reese dintr'o scrisoare din Londra, publicată în „*Politische Correspondenz*“, deci o voce eminent de oficioasă. În cercurile politice (de acolo) „prevalează“ părerea, că guvernul italian nu este aplicat, a menține în mod durabil ocupația fortăreței Kassala, și anume înainte din cauza cheltuielilor celor mari pentru ocupație, adevă 1 1/2 mil. lire sterline pe an; și al doilea din considerație la împregiurarea că Italia, după învoiele existente, este obligată a „preda Englezilor fortăreața Kassala, când Englitera o va cere Italiei“.

Sinceritate perfectă, nu-i vorbă. Ministrul de externe francez, dl Berthelot, care s'a arătat slab față cu pretențiunile Englezilor, a fost silit să-și dea alaltăieri demisia; în locul lui a fost numit chiar însuși ministrul-president, dl Bourgeois. Ne putem aștepta a vedea pe acesta pășind cu mai multă hotărîre în chestiunea expediției sudaneze.

(*Ferdinand la Constantinopol*). Domnitorul Bulgariei a fost primit la Constantinopol cu un aparat extraordinar de pompos de către guvernul și Sultanol. La gară erau postate chiar două companii de onoare; prințul s'a dus deadreptul în palatul Yildiz, unde Sultanol, încungiurat de întregul său stat al curții, a mers chiar câțiva pași înainte către prinț; ear' mai târziu l'a primit într'o audiență cu totul intimă, care dură 40 minute. Prințul și persoanele din suita recomandată Sultanolui, au sărutat mîna Sultanolui. Abia refîntors la palatul designat pentru el, veni fiul sultanului Ahmed Efendi spre a-i face visita și a-i preda insigniile ordinului Imtiaș, încadrate în diamante. Soții de călătorie ai prințului încă au primit decorații, anume: ministrul-president Stoilov,

ordul Osmanie, încadrat în brilante; ministrul de răzbel Petrov, ordul Megidié în brilante; agentul bulgar Dimitrov, marile cordon al ordinului Megidié, etc.

Toate acestea, se zice, se fac la inspirația, ba la dorința Rusiei, care vrea să demostreze Bulgariei, că ceea-ce n'au putut ajunge în timp de 9 ani de zile învîrșbiți fiind cu eliberatoarea lor, o ajung acum lesne, într'o lună sau două, după-ce au venit la pocăință.

(*Dinasticism și democratism la olaltă*). Storthingul (dieta) Suediei a răspins cu 58 voturi contra 56 propunerea de a se ridica apanagele regelui și ale moștenitorului la tron din 256.000, respective 30.000 coroane, cât primiau până acum, la 326.000, respective 80.000 coroane.

Școale românești în pericol.

Șiria, 28 Martie n.

Cei tari sînt puși la dese încercări și cu promisiuni să câștigă slăbănogii!

Când încercările însă sînt criminale și promisiunile evident seducătoare, bine trebuie să stăm și să ne găsim.

Români din Șiria, cari de atâtea-ori au dat cele mai strălucite dovezi despre conștiința lor națională, cât contrariii lor s'au convins pe deplin, că pe terenul și în viața publică cu acești aprigi naționali nu e de a da piept: — sînt greu amenințați și la criminale încercări puși acum pe terenul didactic.

Reprezentanța comunală în ședința comitetului său din 27 Mart. ca din senin înaintează comitetului propunerea de a se secuestra cele trei școli confessionale și un asil — și a le imbia statului pentru susținere. — Ce propunere criminală și trădătoare dela reprezentanța unei mari și celei mai naționale comunități românești!

Am condamna cu asprime această crimă la propunere și am supune judecării și blăstămului de neam pe acea reprezentanță pur română, dacă nu am ști de unde-și are sorgintea. — Nu e aceasta ideea reprezentanței sau a antistiei comunale, ci e încercarea molochului ce nu se astimpără, să impună organelor sale politice inferioare de a fi pusă la cale. —

Propunerea s'a făcut pe motivul — inventat — că comuna nu ar fi în stare a susține, școalele cari în curînd vor trebui să se mai sporească cerînd necesitatea — uitînd însă de aceea, că își tradează limba și neamul și își vinde de bunăvoie cel mai scump tesaur ce-l poate avea un popor. — Și-l vinde sau mai bine zis îl imbie de bunăvoie celui mai neîmpăcat vrășmaș al său, care neadormit îl pîndește ca să-l sugrume, să-l nimicească și să-l desbrace de ceea-ce-l îndreptățeste a purta numele unui popor. — Dacă aceasta e criminalitate, — ce vei comite tu popor român și voi Șirieni naționali, când înșivă vă desbrăcați de ceea-ce mai scump aveți, când înșivă vă aruncați în cursa celui-ce vă pîndește?

Disprețul lumii și al neamului, care cu ferul lașității rușinoase și a trădării infame vă vor infera. — Voi Șirieni naționali, cărora în acțiunea și luptele noastre politice și naționale, parte de lui vi-se atribuie; voi, cari în fața lumii de atâtea-ori ați arătat vrăjmașilor vostri, că ei slabi sînt și voi tari; voi, cari ieri-alaltăieri în ciuda celor mari s'au sforțări și necinstite presiuni și încercări de corupție a contrariilor românimii și ai vostri v'ati manifestat din nou iubirea, încrederea și alipirea către niște bărbați devotați cauzelor noastre și cari fără preget se aruncă în luptă pentru viața și interesele voastre naționale — alegîndu-i și după protestul contrariilor din nou de membri în congregația comitatensă: Voi astăzi să veniți să vă arătați cei mai antinaționali, cei mai intransigenți, făcîndu-vă trădători naționali și vînzători de școli și de limbă? Ce criminalitate! care azi ar fi fapt servit, dacă opoziția energică a dlui protopop George Popovici nu se pute manifesta în această ședință a comitetului comunal, combătînd propunerea criminală și arătînd pericolele ce se vor naște din aceasta pentru noi și condamnînd cu asprime această rușinoasă și trădătoare idee.

Opoziția domnului G. Popovici, protopop, a reclamat necesitatea punerii la vot a acestei propuneri cari în urmă cu o mică majoritate de voturi s'a respins.

Noi știm ce va mai urma, și nu întârziem a atrage atențiunea Românilor de pretutindenea asupra acestor încercări criminale ce se vor arăta și în alte locuri — și să se ferească de ele și se lupte ca adevărți Români contra lor.

Deștepti și tari să fim dar!

Fulgerul.

Având de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferi spre vânzare

Pentru ori-care preț mai ieftin ca la vânzare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru domni și băieți, fabricat propriu; ghețe de dame și domni; pălării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușterii mei de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzut cu toate speciile cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

de azi începând

se efectuează cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zace deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge de fapt despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

Toți articlii pot fi cumpărați și pe lângă plătierea în rate între împregiurările cele mai favorabile. [1066] 12—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
Sibiiu, str. Cisnădiei nr. 4—6, edificiul comandai de corp.

Ultima tragere principală

Loteriei maghiare de clase

încuviințată de stat.

Cel mai bun câștig în cazul cel mai norocos

Un milion coroane.

Tragerea în fiecare zi de lucru
dela

12—28 Maiu 1896.

Câștiguri	Coroane	Coroane
1 premiu de	600.000 =	600.000
1 " 1	400.000 =	400.000
1 " 1	300.000 =	300.000
1 " 1	200.000 =	200.000
1 " 1	100.000 =	100.000
2 " 2	40.000 =	80.000
2 " 2	20.000 =	40.000
5 " 5	10.000 =	50.000
10 " 10	8.000 =	80.000
34 " 34	6.000 =	204.000
100 " 100	2.000 =	200.000
200 " 200	1.000 =	200.000
2650 " 2650	200 =	530.000
22.000 " 22.000	150 =	3.300.000
25.007 " 25.007	Câștiguri și 1 premiu	6.284.000

Prețurile losurilor de cumpărat III-a clasă:

pentru	$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
fl.	60.—	30.—	6.—	3.—

Pe lângă aceste losuri cu prețuri originale sunt a se alătura pentru porto în epistole recom. și liste de tragere suma de 25 cr.

Losuri recomandă și expediază pe lângă trimitere anticipativă a competenței, sau și cu rambursă, la adresa

Carl Heintze,

Budapest, Servitenplatz 3.

Adresa telegrafică: **Lottoheintze Budapest.**

Losurile de clasa a II-a pentru clasa a III-a sunt a se reînol pe lângă reaşternerea losurilor de clasa a II-a și solvirea competenței de reînolire și adecă:

pentru	$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$	los
	20.—	10.—	2.—	1.—	fiorini

din 25 Martie până cel mult 2 Maiu.

Losuri de câștig până la ori-ce înălțime le schimb prompt.

LA ȚINTA

MEDITAȚIUNE POLITICĂ

DE
N. CRISTEA,
ASES. CONSISTOR.

se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiiu.

Prețul 40 cr. plus 5 cr. porto postal.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIIU.

A doua edițiune

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ și DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuează repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Mare deposit

de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Dicționar

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiiu

Strada Poplăcii Nr. 15.